

ba, mert ott aludt a birkák közelében, a gépész elbandukolt az üres lakások közt lévő hálókamrájába.

Mikor a sötétben levetkőzött, s a takaró alá bújt, ismét esti élményeire gondolt. Vajjon ki sikolthatott, miért, hol? Országúton érte-e a támadás vagy valamelyik tanyán? E kérdéseken rágódva aludt el. Álmában nagy vitája volt cimboráival. Azok erősködtek, hogy a rendőrség nem tudja elfogni a gyilkost. Mire nyomozni kezd, az már átjutott a vízvázstón. A hegyek s erdők közt pedig botlathatják a nyomát. Barlangok, szurdokok védik. Haragudott is rájuk, hogy annyira mellette voltak.

Reggelre megmozdult, felélénkült a puszta. A szétszórt tanyákról innen is, onnan is, egy-egy ember indult el. Valamennyien az 50. híd melletti tanya felé tartottak. Saját szemükkel is látni akarták, hogy mi történt. Mert reggelre kelve, sietve terjedt el a hír, hogy a tanya feleségét s leányát az esti órákban megölték. Azalatt, míg ő a faluban járt. A gyilkos valószínűleg kileshette távozását. A szélviharos idő is kedvezett. Mire a tanya visszatért, övéit vérben, zúzott sebekkel találta a padlón. A szobában ellenállás, dulakodás nyomai látszóttak. A szekrények tartalma kiszórva, szétdobál-

va. A pénz s néhány értékesebb holmi eltűnt. Amit a tettes sietve összekapkodhatott s begyömöszölhetett. Batyujába vagy zsákjába. Több homályos, otromba bankancsnyom a híd felé mutatott. Ezért a gyártelep őrzőit is kikérdezték. A gépészt elégtétellel töltötte el, hogy neki volt igaza. (Bár ne lett volna.) Bár halgattak volna reá, s ne lettek volna annyira lomha egykedvűségbe ragadtak. Akkor a gyilkos nem sétálhatott volna el zsákkal az orruk előtt. Most persze üthetik a nyomát. Hasztalan telefonoztak a szomszéd községbe, hiába kerékpározták végig a rendőrök az utakat, hiába akartak nyomára jutni dobszó vagy hangszóró útján. Semmi hír, a falvakban senki sem látta. Bizonyára átkelt valahol hajnali virradatban a dunai réven. Átcsúszott a többi máhás, poggyászos emberrel. Elnyűtt, porszürke ruhájában valamennyi munkás egyforma. Ki sejtette volna, hogy egyikük gyilkos? Eltűnt, idővel feledésbemerrült, mint annyi más gaztett elkövetője. Ő azonban nem tudta egykönnyen elfelejteni. Ha esténként össze-összeültek a hodályba, a tűz körül, újra eszébe jutott a torokbaszakadt asszonyi sikoly. Különösen, ha odakünn szélvész tombolt, s rikoltozva szaggatta, tépte az éjszaka nagy, fekete lepedőit. Olyankor dermedten figyelt kifelé, mintha újra a kétségbeesett asszonyi sikoltást hallaná.

Konyovics Milán

Bácskai interieur (olaj)